

tones. Endvidere vil formentlig en Bestemmelse som den i Paragraffen foreslaaede være praktisk til Imødegaaelse af den maskerede Afhændelse, som bestaar i Ansættelse af en »uafsættelig« Bestyrer.

Hvad Bestyrer angaar, er det alt under § 24 udviklet, at Forslaget ikke fratager Beværteren den Ret til at holde Bestyrer, som Næringsloven hjemler ham. Men den nuværende Lovgivning lider under den følelige Mangel, at der ingen Fordringer stilles til Bestyrerens Person. Beværteren selv kan ved at begaa Forbrydelser miste sin Næringsadkomst, men han kan ansætte til Bestyrer af sin Beværtning en hvilken som helst straffet Person, en Soutenør eller Drukkenbolt. Hvilken Demoralisation dette kan medføre, er det let at forestille sig.

Til Bestyreren bør der i alt væsentligt stilles de samme Fordringer som til Beværteren selv. Disse Fordringer ere nævnte i § 9. Dens 1ste Stykke (jfr. §§ 16 og 19) omhandler Fordringer, der stilles til alle Beværtere og herbergerende, 3die Stykke de Fordringer, der bør stilles til Bevillingshavere, som udskænke stærke Drikke. Medens altsaa Fordringerne efter § 9, 1ste Stykke, stilles til alle Bestyrere — dog ikke Fordringerne a, c og d — bliver der tillige at stille Fordringerne under § 9, 3die Stykke, til Bestyrere for Bevillingshavere.

De nævnte Fordringer under § 9, 3die Stykke, — at der ikke maa være oplyst Omstændigheder, der give Grund til Frygt for, at Bestyreren vil fremme Drikkeri, Usædelighed eller Forbrydelse — ere nu ganske vist af ret ubestemt Natur, og som udviklet under § 9 har man slaaet sig til Ro med saa ubestemt en Rettesnor ved Bevillingstildelingen, fordi der her alligevel skulde udskydes Ansøgere som overtallige. Denne Beroligelse haves nu vel ikke her, hvor det drejer sig, ikke om et Valg mellem flere, men om at anerkende eller kassere en enkelt Bestyrer; men Kommissionen mener dog at maatte holde paa Fordringerne under 3die Stykke.

Det har i Kommissionen været Genstand for Tvivl, om man overhovedet burde give den vide Adgang til at holde Bestyrer, som Forslaget indeholder; man er vel havnet i en bekræftende Besvarelse (se under § 24), men kun under den Forudsætning, at Fordringerne saa vidt muligt ikke blive mindre til Bestyreren end til Beværteren selv.

At ulejlige Bevillingsnævnet med Godkendelse af enhver Bestyrer, har man ikke anset for heldigt. Paa den anden Side ganske at overlade til Politiet et Skøn efter saa ubestemt en Rettesnor som den heromhandlede, vilde vistnok ikke vinde Bifald. Man har da anordnet en Appel til Bevillingsnævnet — paa Landet Amtmanden — som den Myndighed, der er vant til netop at anvende Rettesnoren i § 9, 3die Stykke.

Under Hensyn til den Frygt, Opvarterstanden nærer for under en bunden Beværterlovgivning at blive skudte til Side for Kapitalister og andre uden at kunne komme frem til selvstændigt Erhverv, har man ment ved Siden af det Fortrin, der i § 9 er givet den faguddannede Bevillingsansøger, ogsaa at burde forbeholde Bestyrerstillingen for faguddannede.

§ 27. Den ovennævnte Regel i § 26, at Bevillingshaverens Bestyrer skal have Godkendelse, kan imidlertid, naar den staaar isoleret, blive vanskelig at gennemføre overfor den uvillige Beværter; thi hvor er Grænsen mellem en Bestyrer og f. Eks. en »Oberkellner«? Den Bestyrer, der ikke kan opnaa Godkendelse, kan maskeres som »Oberkellner«. Der bør derfor være en Risiko ved at drive Beværtningen uden godkendt Bestyrer, nemlig den Risiko, at Indehaveren selv ifalder det Ansvar for Nærings- og Politiforseelser, som han vilde have kunnet vælte over paa Bestyreren, hvis denne havde opnaaet Godkendelse.

Det er efter vor nuværende Retspraksis ikke aldeles afklaret, hvor langt Indehaverens Ansvar gaar for de Næringsovertrædelser i hans Forretning, som han ikke selv har foranlediget. For nogle Forseelser bærer han Ansvar, blot fordi han er Forretningens Indehaver, andre kunne derimod i den Grad være skete mod hans Vidende og Vilje, at man udelukkende vilde paalægge den skyldige Medhjælper Ansvar. Da heller ikke Teorien paa dette Punkt er naaet til Klarhed, finder man ikke her at burde slaa nogen Regel fast, men man indskrænker sig til at henvise til de gældende Regler og betoner blot, at en Henvielse til en ikke godkendt Bestyrer som den ansvarshavende ikke gælder.

§ 28. Efter den nugældende Lovgivning er det kun Sundhedshensyn, der kunne tages ved Affattelsen af Lokalebestemmelser; men ogsaa Sædeligheds-, Ædrueligheds-